С.Маршак

Казка про розумне мишеня

Переклад українською – Г. Бойко

Мишеня зловила кішка
І співа: — Не бійсь, малишко!
У "кота і мишки" в льох
Підем гратися удвох!
Мишеня перелякалось,
В кішки хижої спиталось:
— Хто ж з тобою так гуля?
Мама нам не дозволя.
— Мур-мур-мур, — муркоче кішка,
Та пограйся ти хоч трішки.
Мишенятко каже: — Ні,
Щось не хочеться мені.
Може б, ми й погрались трішки,
Тільки хай я буду кішка.
А що кішка ти, забудь
— Зараз мишкою побудь!

Засміялась кішка Мурка:
— Ой ти, сіра-сіра шкурко!
Як тебе не назовуть,
Мишці кішкою не буть...
Мишенятко каже: — Мурко,
Йди пограємося в жмурки!
Очі хусткою закрий
І лови мене мерщій!
Зав'язала очі кішка,
Визира з-під хустки нишком —
Дасть відбігти їй від лап,
Потім знову мишку — хап!

Мишенятко каже: — Кішко,
Вже болять у мене ніжки,
Дай, прошу тебе, на мить
Прилягти і відпочить.

— Ну, гаразд, — муркоче кішка,
— Відпочинь, коротконіжко.
Будем грати, а затим
Я тебе любенько з'їм!
Кішці — сміх, малому ж — гірко,
Та в тину знайшлася дірка.
Миттю в дірку навмання
Шасть! — і зникло мишеня.

Навкруги шукає кішка:
— Няу, няу, де ти, мишко?
А воно: — Не клич дарма,
Де було — тепер нема.

Покотилось по підгірку,
Закотилося у нірку.
Жив звірок у нірці тій —
Тхір хитрющий та меткий.

Гострозубий, жовтобокий,
Злодіяка гостроокий,—
Кожен день він полював
І курчат по селах крав.
От прийшов він "із роботи"
І питає гості: — Хто ти?
Раз потрапило в нору,
Починай зі мною гру!
— У кота і мишки? В жмурки? —
Запитала сіра шкурка.
— Ні, не в жмурки. Ми, тхорки,

Більше любимо "кутки".
— Що ж, почнемо, та спочатку
Порахуємося, братку.

Я — звірятко
Й ти — звірятко.
Мишеня я,
Ти — тхорятко,
Ти хитриш,
Я розум маю.
Хто розумний,
Той тікає!
— Зупинись! — кричить тхорятко
І біжить за мишенятком.
Мишенятко ж — у лісок
І сховалось під пеньок.

А до нього білки з дуба:
— Вийди граться в горюдуба! —
Мишенятко їм пищить:
— Спина й так уже горить!

Тут, звертаючи з доріжки,
Суне звір, страшніший кішки.
Весь, як щітка, з голочок.
Був то сірий їжачок.
А назустріч — їжачиха.
Вся в голках, немов кравчиха.
Закричав тут їжачок:
— Не втечеш від колючок!

Ось іде хазяйка-мати.
Грайся з нею у квача ти,
А зі мною в чехарду.
Ну, виходь скоріше — жду!

Мишеня іти не стало,
А подумало й сказало:
— Ні, не хочу в чехарду —
На голки ще попаду!

Ждуть їжак і їжачиха,
Мишенятко тихо-тихо
По доріжці поміж трав
Прошмигнуло — й слід пропав.
Ось добігло до узліску,
Чує: — жаби плачуть близько:
— Караул! Біда! Ква-ква!
Он до нас летить сова!

Бачить мишка: справді мчиться
І не кішка, і не птиця;
Вся строката, дзьоб кривий,
Пір'я дибиться на ній.

Очі круглі, як горішки, —
Вдвоє більші, ніж у кішки.
Затаїло воно дух
І сховалось під лопух.
А сова — все ближче, ближче,
А сова — все нижче, нижче
І до нього промовля:
— Вийди гратися, маля!..

— Може, в хованки? — спитало
І мерщій пустилось драла.
Заховалося в траві.
Не знайти його сові.

Цілу ніч сова шукала,
Ранком бачити не стала,
Сіла стомлена на дуб
І очима — луп та луп.

Мишеня ж умило рильце
Без водиці і без мильця
І пішло шукать свій дім —
Там татусь і мама в нім.
Йшло, ішло, зійшло на гірку
І внизу впізнало нірку.

От зраділа мишка-мати!
Ну малого обіймати!
А брати без передишки
З ним ганяють в мишки-мишки.